

Cadoul de Crăciun

de Emilia Plugaru

E noaptea de Ajun. Bradul și-a aprins luminițele. Jucării strălucitoare, de toate culorile zâmbesc fericite aninate de crenguțe; un clopoțel de argint le șoptește din când în când: „Dzing, dzing, aveți răbdare, acuși vine moșul”. În casă miroase a frunze de brad, a pâine, a sarmale, masa e pregătită și toată lumea e în așteptarea bătrânului.

– Tăticule, întrebă micuțul Marcel. Unde e? De ce întârzie? Dacă nu vine?

– O sa vină, îl liniștește tata. Probabil acum e la fetița din apartamentul vecin. Părinții ei sunt plecați... Există atâția copii pe la care neapărat trebuie să treacă moșul... Nu te îngrijora. Ce ai vrea să-ți aducă de data asta?

– O mașină mare, mare!

– Minunat, zâmbește tata. Și ce vrei să faci cu mașina?

– O să i-o arăt lui Păvălaș... Dar nu i-o dau să se joace! Moșul niciodată nu-i aduce cadouri frumoase. Anul trecut a primit o minge de cauciuc, dar parcă acesta e cadou? se bucură Marcel în timp ce tata se întristează.

– Uneori, zice el, o minge mică de cauciuc e un cadou mai scump decât orișice mașină mare. Cadourile, dragul meu, nu le primești ca să te fălești. Un cadou e o amintire... Iar cu jucăriile trebuie să te împarți. Mai ales cu acei care nu prea au parte de jucării...

– Tăticule, întrebă Marcel, când erai mic ce cadou îți cereai lui Moș Crăciun?

– Păi... răpunde tata, acuși îți arăt. Apoi pleacă și revine cu o cutie:

– Iată, privește! E primul cadou pe care l-am găsit sub brăduțul de plastic ce îl aveam în casa în care locuiam împreună cu bunica.

– Da. O simplă minge de cauciuc. Însă... e simplă doar la prima vedere. De fapt e o minge fermecată... Cândva îți voi povesti o poveste tristă... Acum du-te și te joacă...

Daniel, tatăl lui Marcel, își privește bradul împodobit de sărbătoare, înalt până în pod și ochii i se umplu de lacrimi. În copilărie nu a avut parte de un asemenea brad. Înainte, de Crăciun bunica scotea de pe undeva brăduțul de plastic. Îl învălătucea cu fâșii strălucitoare, anina singura jucărie de sticlă, iar din foi de hârtie tăia mulțime de fulgi, apoi îi lipea pe sticlele ferestrelor și lui Daniel i se părea că nimic mai frumos nu poate să existe pe lume. Anume unica jucărie de pe brăduț și fulgii făceau în casă atmosfera de sărbătoare.

Nu și-a cunoscut niciodată tatăl. Îl părăsise când era micuț... Avea patru ani când a plecat mama. Nu-și amintește prea bine ziua aceea, dar ține minte că mama l-a întrebat ce cadou să-i aducă, de acolo, de departe.

– O minge de cauciuc, a răspuns Daniel.

Mingile de cauciuc nu prea se găseau prin magazine. Săreau foarte sus și ce-i trebuia unui băiat de patru ani? Nu avea tată și era devreme să viseze la o adevărată minge de fotbal.

– Când te întorci? și-a întrebat mama. Ea l-a sărutat, și-a stăpânit cu greu lacrimile apoi i-a răspuns: De Crăciun. O să mă strădui numai decît să revin de Crăciun...

A venit Crăciunul și sub brăduțul de plastic a găsit mingea.

– Ți-a adus-o moșul, i-a zis bunica. E de la mama... Și e fermecată... Nu a putut sa vină... Stăpânul la care lucrează nu i-a permis... Nu te supăra. O să strângă mulți bani și numaidecât se va întoarce acasă. Mingea păstrează-o. În ea e o părticică din sufletul mamei tale. Când o vei privi, vei ști că mama, oriunde-ar fi, se gândește la tine. Și te iubește... Foarte mult te iubește...

În vara anului următor s-a apropiat de bunica cu o carte în mână.

– Bunico, învață-mă te rog să scriu și să citesc!

– Pentru ce? s-a mirat bunica. Până începi școala mai ai câțiva ani. O să reușești...

– Învață-mă, bunico! Vreau să-i scriu scrisoare lui Moș Crăciun!

A insistat, nu s-a dat bătut și până-n toamnă știa să scrie și să citească. A scris scrisoarea și i-a dat-o bunicii să o ducă la poștă.

– Sper să nu fie un secret, ce cadou i-ai cerut moșului, l-a întrebat bunica zâmbind.

– E secret, i-a răspuns. Nu vreau să-ți spun. E o surpriză.

La următorul Crăciun a găsit sub brăduț un fluieraș.

– Nu am nevoie de fluieraș! a strigat atunci. I-am cerut moșului să mi-o aducă pe mama! Moș Crăciun nu citește toate scrisorile! Sau mama a uitat de mine!

A plâns toată noaptea, cu greu a adormit și abia a doua zi bunica a reușit să-i explice:

– Dacă ai ști, puiule, câți copii îi cer moșului să le aducă înapoi părinții împrăștiați prin lume... Mulți sunt nevoiți să lase tot: casă, masă, copii, părinți, ca să-și caute o bucată de pâine... Nimeni nu o face de prea mult bine... O forță nevăzută îi mână și ei pleacă, pleacă cu inima frântă, cu dor sfâșiator în piept, dar într-o bună zi vor reveni. Îi va aduce Moș Crăciun ori se vor întoarce singuri... Acum însă sania moșului e prea mică încât să încapă toate mamele ce sunt așteptate cu nerăbdare acasă... Nu te supăra. Acest fluieraș pe care ți l-a dat e fermecat. Învață să cânti! Prin cântece gândurile și dorințele tale vor fi auzite de mama...

De câte ori cânta credea sincer că acolo, în țara aceea îndepărtată, mama îl aude și se grăbește să vină.

Când l-a dus bunica pentru prima dată la școală, privea cu tristețe la fețele fericite ale copiilor ce stăteau alături de părinții lor. O iubea foarte mult pe bunica, dar nici ea, nici fluierul, nici mingea fermecată nu-i stingeau dorul de mama. N-o mai întreba nimic pe bătrână. O vedea mereu tristă și abătută. Tot mai des scotocea sărmana prin gentuță, scotea niște medicamente, le bea apoi un timp stătea culcată.

– Nu te îngrijora, îi zicea. Acuș o să treacă... Cântă-mi un cântec! Cânti atât de frumos... Mi se liniștește inima dacă te ascult...

L-a orfelinat a luat doar câteva fotografii, mingea și fluierul. Apoi au venit doi oameni cuminți, un bărbat și o femeie, care i-au spus că vor să-i fie părinți. S-a bucurat.

– O vom găsi pe mama ta, i-au promis...

Nu l-au mințit. Mai târziu, mare fiind, a aflat că mama, într-o iarnă, înainte de Crăciun, a ieșit din casa în care locuia în țara aceea străină spunând că se întoarce la băiatul ei și de atunci nimeni nu a mai văzut-o...

Părinții adoptivi i-au dat tot ce a avut nevoie. Era înconjurat de dragoste și de bunătate. Întotdeauna i-au răspuns la toate întrebările. Și doar la întrebarea ce forță nevăzută a mână-o pe mama în lume nu au putut să-i răspundă. Acum știe răspunsul, dar nu mai poate reface nimic...

Astăzi fluierul său scoală sălile de concert în picioare. Printre mulțimea de spectatori i se pare uneori că vede fața mamei și a bunicii. Amândouă se bucură și se mândresc cu el. Iar în mingea de cauciuc pe care o ține deseori în mână, simte că pentru totdeauna a rămas o părticică din sufletul celeia care i-a dat viață.

– Unde pleci? îl întreabă Marcel.

– Fii liniștit puiule, îi răspunde tata. Oriunde m-aș duce, întotdeauna mă voi întoarce la tine. Acuș revin...

– Ei, zice moșul, cine mă așteaptă aici cu multă nerăbdare?

– Eu! Eu! strigă Marcel.

– Să vedem, scotocește bătrânul prin desagă, ce avem pentru un copil atât de frumos și de cuminte... Uite că am găsit...

– Un fluier? se miră Marcel, Dar... am cerut o mașină!

– Pricepi, puiule, tatăl tău va trece mâine și va lua mașina. Sunt prea bătrân, nu-mi ajung puteri să duc desaga, oftează moșul. Am nevoie de ajutor. Iar fluierul... fluierul e fermecat. Vei învăța să cânti și vei vedea că acele cântece îi vor face pe oameni să fie mai buni...

A doua zi Marcel primește cadoul dorit și imediat aleargă să se joace cu Păvălaș. Nu, nu vrea să se laude. Vrea să împartă jucăria cu el. Însă spre marea sa uimire, Păvălaș are o mașină asemănătoare. Mai are și un fluieraș.

– Fluierașul acesta, îi șoptește Păvălaș, ne va duce într-o poveste unde nu există nedreptate, oameni răi sau balauri. Acolo e atât de frumos, atât de bine... Trebuie doar... să învățăm să cântăm...

Sfârșit